

Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, mano Dieve, Tavo įstatymą turiu širdyje! /Ps 40, 9/

2013 m. balandis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 4 (129)**

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

nuotr. A. Risakovičienės

VIEŠPATIE, APSAUGOK MŪSŲ LŪPAS!

Todėl sakau jums: teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį. /Mato 12,36/

Mūsų kalba atspindi mūsų vidinį gyvenimą. Širdis yra mūsų žodžių šaltinis. Mes sakome tai, kas mūsų širdyse.

Labai svarbu, ką mes sakome, nes mūsų kalba daro labai didelę įtaką kitiems žmonėms. Kalba gali daug padaryti – ir gera, ir bloga. Šeštasis įsakymas „nežudyk“ reikalauja nežudyti ne tik veiksmais, bet ir žodžiais.

Įmanoma nužudyti žodžiais. Pikti žodžiai – tai nuodai atvirai žaizdai, ir jie gali nužudyti lengvai pažeidžiamas sielas. Mūsų žodžiai yra kaip šaunamos iš lanko strėlės. Kai pataikome, jos sužeidžia ir nužudo. Apkalbos už kieno nors nugaros kelia pasišlykštėjimą. Jos visuomet

padaro nepagydomų žaizdų. Jos griaua draugystę, šeimas ir žmonių santykius bažnyčioje.

Tik nedaugelis sugeba kontroliuoti savo žodžius ir nekalbėti blogai apie kitus. Bet kaip galime būti tokie blogi, jog sąmoningai siektume savo žodžiais įžeisti kitus žmones? Biblijoje teisingai pasakyta: „Ir liežuvis yra ugnis, nedorybės visetas. Liežuvis glūdi tarp mūsų narių, suteršia visą kūną, padega gyvenimo ratą, patsai pragaro padegtas“ /Jok 3,6/.

Bet dėkui Dievui, kad galime panaudoti žodžius ir geriems tikslams! Kaip gera būti kartu su žmonėmis, kurie apie kitus gali pasakyti vien tik gera! Tokie žmonės liaujasi kalbėti,

jei kas nors ima apkalbėti ir kritikuoti kitus.

Be abejonės, šie žmonės pilni Jėzaus meilės.

Šiandien Jėzus primena mums, kad turėsime atsiskaityti už savo žodžius: „Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal savo žodžius būsi pasmerktas“ /Mt 12,37/. Turime prašyti, kad Viešpats apsaugotų mūsų lūpas, idant neištartume nė vieno žodžio be meilės – nei apie kitus, nei kitiems.

Herbertas Neimanas
DIEVO RANKOSE
Kasdieniai skaitymai metams

Išrinkta nauja Lietuvos Reformatų Bažnyčios vadovybė

Lietuvos evangelikų reformatų generaliniu superintendentu perrinktas kun. Tomas Šernas, Konsistorijos (Sinodo kolegijos) prezidentu – panevėžietis, Sinodo kuratorius Petras Romualdas Puodžiūnas

Šeštadienį, 2013 m. kovo 23 d., Vilniuje vykusiame neeiliniame Lietuvos evangelikų reformatų Sinode paaikškėjo kas vadovaus reformatams artimiausius trejus metus. Bažnyčios generaliniu superintendentu perrinktas kun. Tomas Šernas, vice-superintendentu – kun. Rimas Mikalauskas. Išrinkta nauja Konsistorija (Sinodo kolegija) iš 4 dvasininkų ir 4 vyresniųjų pasauliečių. Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos (Sinodo kolegijos) prezidentu išrinktas kuratorius Petras Romualdas Puodžiūnas. Viceprezidento pareigose liko kun. Raimondas Stankevičius. Konsistorijos nariais išrinkti dar 3 dvasininkai: kun. Tomas Šernas, kun. Rimas Mikalauskas, kun. Tomas Sakas ir 3 pasauliečiai: kurt. Danguolė Kairienė (Biržai), dr. Jonas Albertas Naktinis (Papilys) ir Nerijus Krikščikas (Vilnius).

Neeilinis Sinodas sušauktas dėl netikėtos Konsistorijos prezidento, Sinodo kuratoriaus dr. Mykolo Mikalajūno netekties. Suvažiavime išrinktos visos svarbiausios Lietuvos reformatų bendruomenės pareigybės 2013-2016 metų kadencijai. Tikima-

si, jog nauja, visų šalies evangelikų reformatų parapijų vieningai bei demokratiškai išrinkta Bažnyčios vadovybė padės išspręsti įsisenėjusius Lietuvos reformatų Bažnyčios skaudulius. Išrinktos naujos Sinodo komisijos: Mandatų komisija ir Revizijos komisija.

„Labiausiai mane džiugina tai, jog šiandien čia susibūrė tikinčiųjų bendruomenės atstovai iš visos Lietuvos bendriems sprendimams priimti. Demokratiškai ir laikantis kanonų teisės buvo išrinkti Bažnyčios įsteigtų juridinių asmenų vadovai, išspręsti kiti svarbūs Bažnyčiai klausimai“, – po renginio kalbėjo T. Šernas.

Sinodo suvažiavime dalyvavo ne tik visų Lietuvos reformatų parapijų atstovai, bet ir Seimo nariai, ministerijų atstovai.

Sinode dalyvavo: Lietuvos Respublikos Seimo nariai Algis Kašėta, Aleksandras Zeltinis, Rytas Kupčinskas, Teisingumo viceministras Paulius Gričiūnas, Europos parlamentaro Vytauto Landsbergio patarėjas Andrius Tučkus, Teisingumo ministerijos Juridinių asmenų ir

religijų reikalų skyriaus vyriausioji specialistė Nadia Chorundžij bei Sveikatos apsaugos ministerijos Asmens sveikatos departamento vyriausioji specialistė Nijolė Bielinienė. Evangelikų reformatų bendruomenę apsilankymu pagerbė kitų konfesijų – Romos katalikų, ortodoksų Bažnyčių atstovai, Pasaulio Reformuotų Bažnyčių Unijos (WCRC) Europos vadovų tarybos viceprezidentas kun. Ódor Balázs. Sinodą raštu sveikino Vokietijos, Prancūzijos, Didžiosios Britanijos, Vengrijos, JAV lietuvių reformatų Sinodo kolegijos ir kitų kraštų reformatų Bažnyčių vadovai.

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia Lietuvoje veikia nuo XVI amžiaus ir šiuo metu tebesivadovauja dar iki 1940 metų Bažnyčios priimtais kanonais. Remiantis jais, aukščiausia Bažnyčios institucija – Sinodas, o Bažnyčios turtą tvarko bei administracines funkcijas atlieka iš Sinodo narių renkama Konsistorija (Sinodo Kolegija).

Lietuvos evangelikų reformatų religinė bendruomenė – viena ir nedaloma, todėl tikimasi, jog naujoji, visiems šalies evangelikams

Sinodo svečiai (iš dešinės). Pirmoje eilėje: Kun. V. Seliavko (Ortodoksų Bažnyčia); kun. D. Trijonis (Romos Katalikų Bažnyčia); Seimo nariai: A. Zeltinis ir A. Kašėta, Vilniaus ev. reformatų parapijos Seniūnų tarybos pirmininkas A. Verbickas. Antroje eilėje: Teisingumo viceministras P. Gričiūnas, Teisingumo ministerijos Juridinių asmenų ir religijų reikalų skyriaus vyriausioji specialistė N. Chorundžij

InfoRef.lt

Reformatų metai 2012

Reformatų namus vėl pasiekė Lietuvos evangelikų reformatų metinis leidinys – almanachas „Reformatų metai 2012“, su meile ir pasiaukojimu parengtas žurnalistės Aurelijos Arlauskienės. Tai jau ketvirtoji metinė, solidi, apimanti visapusišką Lietuvos reformatų veiklą, apžvalga.

Atsakingoji redaktorė Aurelija Arlauskienė, pristatydama neseniai iš spaudos išėjusį leidinį, pasidžiaugė, kad 2012-iejį – viena įsimintiniausių dabarties laiko atkarpų Lietuvos evangelikams reformatams: minėtos Evangelinio tikėjimo globėjų kunigaikščių Radvilų – Mikalojaus Radvilos Rudojo (500-osios) ir Jonušo Radvilos (400-osios) – gimimo metinės; sutikta reformatų šimtmečių knyga „Antrasis šveicariškasis išpažinimas“, bene pirmą kartą oficialioje valstybės renginio ceremonijoje – Valstybės dienos minėjime – žodis maldai buvo suteiktas Lietuvos evangelikų reformatų atstovams.

2012 metų spalio 23-oji – įsimintina diena reformatams, kada teismo nutartimi ir antstolio patvarkymu neteisėtai pasisavintos Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios sugrąžintos Lietuvos evangelikų reformatų-Unitas Lithuaniae-Sinodui saugoti.

Rubrikoje „Minėjimai“ prisimename 2012-ųjų spalį Amžinybėn išėjęs Lietuvos evangelikų reformatų

Konsistorijos Prezidentas kuratorius dr. Mykolas Mikalajūnas. Nuoširdus, darbštus, kūrybingas, mielas, mylėjęs ir mylėtas Žmogus. „Mykolas buvo „Reformatų metų“ redakcinės kolegijos narys, leidėjas, visada visų darbų ėmėsis su ugnele, kuria sugebėdavo uždegti ir šalia dirbančius. Trejus metus kartu leidome „Reformatų metus“... Ypač sunkiai sekėsi pradėti rengti šį numerį – nekilo nei mintys, nei rankos rinkti medžiagą šiam leidiniui, tačiau širdis sakė, kad neturime teisės nutraukti Mykolo pradėtų darbų“, – prisiminė Aurelija.

Didžiulę išliekamąją vertę turi pirmą kartą išsamiai pristatoma Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios istorija.

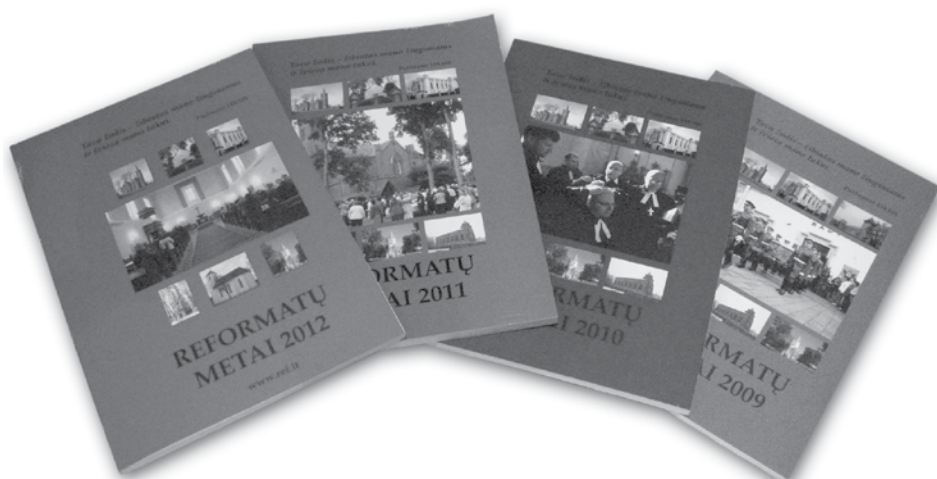
Leidinių verta įsigyti dar ir todėl, kad jame spausdinami Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios -Unitas Lithuaniae-Sinodas vadovybės, taip pat parapijų kontaktai,

adresai, pamaldų vieta ir laikas.

Neeilinio Sinodo dalyviai, susirinkę į Vilnių kovo 23 d., gavo puikią dovaną – almanachą „Reformatų metai 2012“ su neįkainojamais autografais – Pasaulinės Reformatų Bažnyčių Unijos Europos viceprezidento, vengrų kunigo Balázs Ódor, naujai išrinkto Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos prezidento kurt. Petro Puodžiūno, perrinkto dar vienai kadencijai Lietuvos ev. reformatų generalinio superintendente kun. Tomo Šerno, vicesuperintendente kun. Rimo Mikalausko, naujai išrinktųjų kuratorių bei kitų garbingų Vilniaus sinodo dalyvių.

Leidiny „Reformatų metai“ už auką platinamas visose Lietuvos ev.reformatų bažnyčiose.

„V.r.ž.“ inf.

Sveiki mieli broliai ir seserys,

Štai ir vėl pamačiau jūsų mielus veidus. Gera širdyje, bet ... ir skaudu. Skaudu dėl būklės, kurioje esame. Kad ir kaip būtų sunku, turime pripažinti, kad šiandien nuo mūsų Bažnyčios Dievo malonė nusigręžusi. Bet tai nereiškia, kad taip bus visada. Tai pamoka, kurią turime išmokti ir visi kartu melsti malonės.

Daugelis pasakytų, argi mes to nedarome kiekvieną sekmadienį? Mūsų bėda, kad taip ir nesuvokiame kas esame, kam esame pašaukti ir kas yra Bažnyčia. Prisiminkime ištakas: „Kur du ar trys yra susirinkę mano vardu, ten ir aš esu jų tarpe“, – tai Jėzaus, mūsų aukščiausiojo kunigo žodžiai. Štai kur tikroji Bažnyčia, dvasinė bendrystė su Juo ir Tėvu, Dievo vaikų bendrija. Šiandien yra kitaip. Dabar Bažnyčia suvokiama kaip formali organizacija. Bažnyčios istoriją žinome, bet ar mokomės iš jos? Juk negyvename vakuume, kur mūsų nepaliečia jokios blogybės. Prasikrapštykime akis, ausis ir pasistenkime pažvelgti į viską iš šalies – taip, kaip tai, gal būt, mato Dievas. Nors pasistenkime. Ir ką gi Jis mato? Visus savo vaikus begaliniame susipriešinime, nesusikalbėjime, nesantaikoje, vaiduose, nuolatinėse grumtynėse dėl išlikimo, pinigų, patogumo, padėties visuomenėje. Tiesiog varžytuves ne pagal Jo, bet šio pasaulio (kol kas) kunigaikščio planą. Kodėl gi tam niekšui taip sekasi? Skaldyk ir valdyk – toks jo principas. Jis įteigė Dievo vaikams, kad jie visiškai bejėgiai, be galo ir krašto nuodėmingi, kad neturi jokios vilties išgelbėti savo sielas, kad jie net negali stengtis, o vien tik atsiduoti „visagalių“ tarpininkų malonei, žinoma, nusižeminus ir gausiai aukojant.

O juk mes visi esame Vieno ir to paties Tėvo vaikai. Kiekvienam iš mūsų Jis davė viską: sugebėjimus, galias, padovanojo mums derlingą žemę, tyrą vandenį, giedrą dangų ir visa, kas juos pripildo, kad tik mes tobulėtume, augtume, kurtume ir vienas kitam padėtume. O ką padarėme? Taigi, liūdna ir baisu. Vietoj to, kad aktyviai gyventume, kaip buvome pamokyti, vietoj to, kad kūrume, tobulėtume, ieškotume ir,

tik nepavykus, maldose prašytume apšviesti mūsų protus ir padėti patiems pamatyti savo klaidas, giedame: „aš esu avelė, man reikia žalios žolelės“. Maža to, maldaujame: „Dieve duok, išlaisvink, pamaitink, išgydyk, atleisk, suteik, palaimink, paguosk, būk su mumis, globok, mes daug ko stokojame“. Ir net sau neprisipažįstame, kad patys beveik nieko nedarome, kad būtų kitaip. Apsileidome, leidžiamės mulkinami ir išnaudojami, tingime, esame kurti kitų skausmui ir nelaimėms, mąstome tik apie savo troškimus. Man skaudu, kad Dievą laikome tarnu, kad nesinaudojame tomis amžinomis dovanomis, kurias gavome iš Jo, net nebandome jų atskleisti.

Dievo Įstatymai yra visiems suprantami – net mažiems vaikams, jie įrašyti mūsų širdyse. Vaikai puikiai jaučia kas gera, o kas ne, kad kitiems nevalia daryti taip, kaip nenorėtum kad tau darytų. Dievo Įstatymas nepasireišk tik mums baigiant žemišką kelionę – tada bus vėlu. Dievas padarė savo Įstatymą galiojantį nuolat, kiekvieną sekundę, kad jaustumė savo pastangų pasekmes, mokytumėmės iš jų. Kiekvienas ištyrinėkime savo gyvenimą, poelgius, mintis (pasitikrinkime, ar tos mintys visada sutarė su širdimi, o gal jos paprasčiausiai tik įteigtos), jausmus (kodėl kažko nemylime – iš kur tai)? Kalbėkime apie savo kiemą, kuriame gyvename – bendruomenę, kodėl nesiseka? Priežasčių yra daugiau nei reikėtų ar sugebėtume suskaičiuoti. Mes puikiai žinome,

kad turime gerbti savo tėvus ir motinas. Tai kodėl net bendruomenėje yra susiskaldymas tarp vyresnių ir jaunimo? Jaunimas tarpusavyje gali bendrauti visur ir visada, bet maldose ir giesmėse, Dievo šlovinime derėtų būti kartu, vientisa darnia šeima, visa bendruomenė – šeima. Ne visais laikais žmonės galėjo laisvai lankyti bažnyčią, dar visai neseniai tikėjimas buvo persekiojamas, o mūsų Bažnyčia tuometinių „valdovų“ buvo pasmerkta sunaikinimui. Tai ne žodžiai. Tikintieji buvo persekiojami ir baudžiami, o kunigai patyrė tikrą prievartą. Tik laibai stiprūs savo tikėjime ir pasišventime tarnauti, galėjo tai išverti. Kodėl šiandien jie tarsi nutylimi, tarsi ne jie būtų palikę dar gyvą tikėjimą žmonių širdyse?

Kaip visa tai atrodo Dievo akimis? Ar ir toliau taip gyvensime ir Dievą laikysime savo tarnu? Ar užsisklėsime savo rate? Ar liksime kurti siaubingoms blogybėms aplinkui ir kitų brolių bei seserų kančioms?

Tai buvo labai griežtas mano pasisakymas, bet ilgiau tylėti negaliu. Kiekvieną žodį savo širdyje suderinau su Dievu. Nieko neteisio ir prašau jus to nedaryti, Teisėjas yra Vienas. Pagaliau visi esame žmonės, klystame kasdien, bet mes visi, absoliučiai visi, turime viltį ir galimybę, suvokę savo klaidas, jas taisyti, prašyti atleidimo, prašyti proto ir sielos apšvietimo, kad galėtume pakilti geresniam gyvenimui, kaip ir dera Dievo vaikams.

Su meile, E. V.

JUBILIEJAI, SUKAKTYS, NETEKTYS

Balandžio mėnuo Vilniaus reformatų parapijai buvo gausus jubiliejais, sukaktimis ir ... netektimis.

Net trys iškilūs parapijiečiai šventė Jubiliejus: Henrikas Barauskas – 85-erių, Dalia Pronskietytė – 80-ies ir Rita Skeberdienė – 75-erių.

Balandžio 21-ąją – mūsų neseniai susigrąžinto Vilniaus reformatų bažnyčios pastato, tiksliau jo statybos pradžios – kertinio akmens padėjimo – 183-ios metinės. Jau prabėgo 13 metų, kai iškilmingai minėjome kertinio akmens, žymėjusio bažnyčios statybos pradžią, padėjimo 170 metų sukaktį. Bažnyčia pradėta statyti 1830-ais metais, o po penkerių metų – 1835-ųjų liepos 21 d. tikintieji jau meldėsi naujoje, gražioje, mūrinėje, klasicizmo stiliumi architekto Karolio Podčašinskio pastatytoje bažnyčioje.

Skulptūras ant bažnyčios stogo: kampuose priklaupusius angelus, centre Kristų, laikantį taurę, bei horeljefą „Kristus sako Kalno pamokslą miniai“ padarė skulptorius Kazimieras Jelskis šiek tiek vėliau. Taip pat ir užrašą virš portalo lenkų kalba „DAJCIE SZESC PANU“.

Kovo 18 d. Pabiržėje mirė buvęs Vilniaus parapijietis, laisvės kovų dalyvis, sąjūdielis Bronius Skiauterė, didžiąją darbingo gyvenimo dalį praleidęs Eišiškėse.

Balandžio 17 d. po sunkios, varginančios ligos šį pasaulį paliko Birutė Mekaitė Yčienė.

Balandžio 6 d. iš šio pasaulio netikėtai išėjo, palikęs begalinį skausmą, mūsų visų mylimas parapijietis, choristas Jonas Naktinis.

„V.r.ž.“ inf.

HENRIKAS BARAUSKAS – reformatų užkurys

Henriką Barauską įpratome vos ne kiekvieną sekmadienį matyti Vilniaus reformatų parapijos pamaldose, kur jos bebūtų laikomos: savoje – reformatų, liuteronų ar Naujojo Testamento baptistų, kai vilniečiams reformatams buvo užvertos istorinės bažnyčios Pylimo gatvėje durys. Jei Jo nėra – spėliojame, kas nutiko, ar nesusirgo, įpratome prie Jo sodraus, malonaus baritono. Nesvarbu, kad amžius nebeleidžia repetuoti ir koncertuoti su reformatų choru „Giesmė“, bet pamaldose Jo balsas taip pat reikalingas.

Henrikas kilęs iš Suvalkijos, Marijampolės, muzikos mokėsi J. Tallat-Kelpšos aukštesniojoje muzikos mokykloje, vėliau Vilniaus Mokytojų namų vokalo studijoje.

Tarybiniais metais Henrikas Barauskas užėmė atsakingus postus: vadovavo Vilniaus mokytojų namams, Profsąjungų kultūros rūmams, buvo Vykdomojo komiteto kultūros skyriaus vedėjas. Laisvalaikiu dainavo. Aniceto Armino ir Vlados Mikštaitės statytoje J. Karnavičiaus operoje „Gražina“ 1961 m. atliko jaunojo bajoro vaidmenį.

Henrikas Barauskas, gimęs ir augęs Romos katalikų šeimoje, vedęs gilių reformatiškų pažiūrų Šernų šeimos moterį Birutę, didžiąją gyvenimo dalį praleido reformatų aplinkoje, perėmė jų pasaulėžiūrą, tradicijas, liaudiškai tariant – tapo reformatų žentu.

Sveikiname Henriką, sulaukusį garbingo Jubiliejaus, linkime stiprios sveikatos ir dar daug gražių, sąmoningo gyvenimo metų!

Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba

Sveikiname

*Kunigui, Vilniaus ev. reformatų parapijos klebonui,
Panevėžio ev. reformatų parapijos administratoriui
RAIMONDUI STANKEVIČIUI
kovo 28 d. sukako 45 metai.*

*„Jūs juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę
ir žinote, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu,
kad jūs taptumėte turtingi per jo neturtą /2 Kor 8,9/*

*Sveikiname Jus, kunige Raimondai, su gražiu Jubiliejumi ir
linkime, kad dvasiniai turtai gausėtų ir būtų Jūsų ir Jūsų
artimųjų atrama gyvenimo pilnatvėje.*

Vilniaus ir Panevėžio reformatai

Vilniaus parapijos buhalterija – patikimose rankose jau 10 metų

Šiomet sukanka dešimt metų, kuomet Vilniaus parapijos buhalteriją tvarko ir prižiūri Rita Skeberdienė. Taip pat mūsų miela parapijietė balandį mini Jubiliejų. Negalėjome praleisti šių progų ir nepakalbinti p. Ritos apie jos sąsajas su garsiąja Šernų gimine bei atsidavimą savo profesijai...

Pokalbiui susitikome jaukiame p. Ritos bute Pilaitėje ir, nors tądien pavasaris galynėjosi su žiema, įtakos pašnekesiui tai neturėjo. Mus labai domino p. Ritos giminystės ryšiai su garsiąja Šernų gimine.

„1938 metais balandžio 4 d. gimiau Jasiškių kaime, Nem. Radviliškio parapijoje, Biržų apskrityje. 1955 metais buvau konfirmuota Nem. Radviliškyje superintendente kun. Adomo Šerno. O savo sąsajas su Šernais bandysiu nupasakoti,“ – taria Rita.

„Mano senelis Juozas Dagys ir jo jaunesnis brolis Martynas Dagys liko našlaičiai. Probobutė Dagienė po vyro mirties ištekėjo už Martyno Šerno. Ir tuomet pabiro šerniukai: Elžbieta Šernaitė-Jašinskienė (Vaikų namų „Užuovėja“ direktorės Daivos Janonienės promočiutė), kunigas, superintendantas Adomas Šernas, Marytė Šernaitė-Šernienė – mūsų gen. superintendente Tomo Šerno promočiutė, Jokūbas Šernas – signataras, Kristinos Šernaitės senelis“, – tokios mano sąsajos su Šernais.

Nuo ryšių su garsiąja gimine pokalbį tęsiame toliau: „Jasiškiuose baigusi pradinę, septynmetę mokyklą

baigiau Nem. Radviliškyje. Matematika sekėsi neprastai, bet buhalterė tuomet tapti nesvajojau. Sunkūs laikai buvo ir reikėjo kažkaip pragyventi, todėl ir nuėjau dirbti apskaitininke į „Aušros“ kolūkį, o laikui bėgant buhalterija tapo mano profesija. Dirbdama, neakivaizdiniu būdu baigiau Žemės ūkio buhalterinį technikumą Vilniuje, paskyrė kolūkio vyriausiąja buhalterė. Šiame kolūkyje dirbau nuo 1953 iki 1971 metų.“

Paprašyta, Rita mielai papasakoja apie jau šviesios atminties savo vyrą Adomą Skeberdį, kilusį irgi iš Nemunelio Radviliškio. „Visa Skeberdžių šeima buvo ištremta į Sibirą, nes jie turėjo nemažai žemės, buvo stiprūs ūkininkai. Mano būsimas vyras Adomas Skeberdis iš Sibiro į Lietuvą grįžo 1959 metais, įsikūrė Klaipėdoje, dirbo įvairiose įmonėse šaltkalviu, suvirintoju. Vyras tapo našliu, vienas augino sūnų Arūną. Po kurio laiko mudu susipažinome ir 1971 metais susituokėme Klaipėdoje. Susilaukėme sūnaus Dariaus.“

Pašnekesys pasisuko nuo asmeninės prie profesinės p. Ritos gyvenimo pusės: „Uostamiestyje pradėjau dirbti Klaipėdos vaistų sandėlyje ir jame buhalteriauvau iki pensijos, iki 1997 metų. Kai kas sako, kad gerai tuomet gyvenom. Daug kas mano, jog dirbdama vaistų sandėlyje nestokojau vaistų. O aš mažta, iš kur ten tas gerumas? Juk vaistų vietoj saldinių neskanau si?.. Tarybiniais metais vaistai buvo

deficitas ir juos labai sunkiai žmonės gaudavo,“ – teigia Rita.

„Metai bėgo, sūnūs užaugo, baigė studijas, sukūrė savo šeimas kituose miestuose. Mums su vyru likus vieniems Klaipėdoje pasidarė liūdna. Nutarėme keltis arčiau vaikų, anūkų į Vilnių ir čia atvažiavome 2001 metais vasario 16 dieną. Adomas neilgai pagyvenęs mirė Vilniuje, palaidotas Nem. Radviliškyje.“

Išėjus į pensiją, maniau jau pamiršiu skaičius, ataskaitas. Buhalterija nepalieka manęs ir šiandien“, – sako Rita. Nuo 2003 metų Rita yra atsakinga už Vilniaus ev. reformatų parapijos buhalteriją. Bažnytinė buhalterija skiriasi nuo įprastos, todėl jos mokino į Biržus atvykę vokiečiai. Mums, regint šviesų p. Ritos veidą, ramu dėl savo aukų Bažnyčiai. Linkime Jai sveikatos ir ilgų gyvenimo metų!

Viktorija Liauškaitė

Karūna žalgirio karaliui

Balandžio 7 d. Vilniaus liuteronų parapijos „Liuteronų namų“ salėje buvo pristatyta Editos Barauskienės knyga „Karūna žalgirio karaliui“.

Priekuliškė Edita Barauskienė yra knygų apie Ievą Simonaitytę, Priekulės kraštą, Martyną Mažvydą ir Abraomą Kulvietį autorė.

Ji daug domisi ir pasakoja apie baltų istorinę kelionę. Itin daug dėmesio autorė skiria Lietuvos valdovų – Mindaugo, Gedimino, Kęstučio,

Saulius Venckaus nuotr.

Jogailos ir Vytauto – požiūriui į krikščionybę, jų diplomatinei ir ginkluotai kovai prieš Vakarų Europos riterius, pasibaigusiai pergale Žalgirio laukoose ir žemaičių krikštu 1413 m.

Sveikiname

DALIA NIJOLĖ PRONSKIETYTĖ
balandžio 19 d. atšventė 80-ies metų Jubiliejų

Vingiuoja gyvenimo upė ir nešasi mūsų dienas.
Norėčiau sustot nors minutei jos laiko srovės nešama.
Norėčiau trumpam sustabdyti akimirkas džiaugsmo dienų,
Jaunystės sparnais paskraidyti tarp meilės svajų tolimų...
Norėčiau į laimės skrynutę linksmiausias dienas užrakint,
Bet ... mūsų gyvenimo upė vingiuodama teka greityn...

Miela Dalia,

Sveikiname gražaus Jubiliejaus proga, linkime nuolatinės Dievo palaimos, kuo stipriausios sveikatos, to neblėstančio žavesio, kuris taip būdingas Tavo asmenybei ir, kad Tavo žvaigždė dar ilgai ilgai spindėtų Tavo, Tavo artimųjų ir mūsų visų džiaugsmui.

Dėkojame Tau, kad Tu visada, nuo pat jaunystės, visa širdimi, visu protu buvai ir esi atsidavusi mūsų Bažnyčiai, Reformacijos idėjoms. Jau penkiolika metų nepailsdama redaguoji, tvarkai „Vilniaus reformatų žinias“. O kiek giesmių gali pagiedoti, kiek įvairiausių prisiminimų gali papasakoti! Niekas su Tavim negalėtų susilyginti. Tik gaila, kad tas pašėlusiu greičiu lekiantis laikas neleidžia jų išklaudyti.

Tad būk širdimi visada jauna ir džiaukis gyvenimu, kiekviena pragyventa minute!

„Vilniaus reformatų žinių“ leidėjai

Stalo teniso turnyras

Saulėtą balandžio 7 dieną, po jaunimo pamaldų reformatų bažnyčioje, daugelis traukė į Vilniaus parapijos namus, kur įvyko pirmasis LERJD „Radvila“ stalo teniso turnyras!!!

Ši naujovė pritraukė visą būrį sportiškų radvilėnų bei parapijiečių, pradedant vaikučiais ir baigiant senjorais. Po ilgų ir sudėtingų pasiskirstymų kas su kuo žais, pasiruošimo ir prasimankštinimo prasidėjo įtemptas žaidimas, kuris truko beveik 3 valandas. Kova buvo įnirtinga ir įtempto žaidimo gale išaiškėjo nugalėtojai, kurie skyrėsi tiek savo amžiumi, tiek patirtimi.

Pirmą vietą turnyre, po atkaklios kovos su Nojumi Stankevičiumi, užėmė „Radvilos“ senbuvis ir būsimas vaikų stovyklos Nem. Radviliškyje direktorius Justas Vaitiekūnas. Nojus, būdamas futbolininku, puikiai susidorėjo ir su stalo teniso kamuoliuku ir nudžiugino visus savo puikiu žaidimu bei sportiškumu.

Trečią vietą užėmė Giedrius Vaitiekūnas – ne prasčiau pademonstravęs savo sugebėjimus šiame žaidime. Be abejo, šauniai pasirodė ir visi kiti turnyre dalyvavę žaidėjai, tik deja, šį kartą jiems nepavyko iškovoti pirmųjų vietų. Tad tikimės, kad kitą sykį susi-

rinksime dar labiau patobulėję, pasitreniravę ir su dar geresne nuotaika!

Visi dalyviai dėkoja Donatui, kuris suorganizavo šį turnyrą! AČIŪ jam ir visiems dalyvavusiems!

Vladas Verkėlis

JONAS NAKTINIS

1938 05 25-2013 04 06

Kas tik gyvena Aukščiausiojo pastogėje, pasilieka Visagalio pavėsy. /Ps 91, 1/

Staiga, netikėtai visus pribloškė skaudi žinia: mirė JONAS NAKTINIS... Darbštus, nuoširdus, kupinas energijos, gražių sumanymų ir darbų, negailėjęs savęs, visiems dalinęs meilę, gerumą, širdies šilumą.

Jonas, kuris, vos Lietuvai atgavus nepriklausomybę, su pirmaisiais atėjo į Vilniaus bažnyčią, su pirmaisiais atkūrė parapiją, prasidėjus nesutarimams ir trintims parapijos vadovybėje, ėmėsi Tarybos pirmininko darbo ir juo buvo iki 2001 metų gruodžio. Jam pirmininkaujant, parapija 1998 m. lapkričio mėn. pradėjo leisti informacinį leidinį „Vilniaus reformatų žinios“, einantį iki dabar. Laikraštis buvo spausdinamas Jono vadovaujamoje Mokslų akademijos spaustuvėje „Mokslo aidai“. Jonas buvo aktyvus biržiečių klubo „Krivulė“ narys, taip pat vienas iš Reformatų senjorų draugijos steigėjų.

Jonas Naktinis gimė Biržų r. Čepukų kaime reformatų Mykolo ir Emilijos (Plepytės) Naktinių šeimoje jauniausiu sūnum. Augo kartu su broliu Alfredu ir sese Katryna. Mokydamasis Klausučių pradinėje mokykloje (1944-1948), vėliau Biržų gimnazijoje (1948-1955) daug padėjo tėvams: arė, akėjo, sėjo. Sunkiais kolūkių laikais mokėsi Kauno politechnikos institute, 1960 m. baigė,

įgydamas radiotechniko specialybę. Dirbo Vilniaus skaičiavimo mašinų gamyklos konstravimo biure, vėliau – Mokslų akademijos ichtiologijos institute moksliniu bendradarbiu. Paskutinė darbovietė – Mokslų akademijos spaustuvė „Mokslo aidai“.

Išėjęs į pensiją, vasaras leido giminėje kartu su savo bitelėmis.

Jonas Naktinis išaugino sūnų Joną ir dukrą Dalią, džiaugėsi vaikaičiais Rūta, Urte, Jurgiu ir Vincu.

Jonas visada gyveno su daina: mokydamasis Biržų gimnazijoje, gyvendamas Vilniuje dainavo „Aukure“, „Aide“, „Indraujoje“, visur

suspėdavo. Atsikūrus Vilniaus reformatų parapijai, Jonas – Vilniaus reformatų choro „Giesmė“ vedantysis bosas nuo pat pirmų choro susibūrimo dienų, t.y. nuo 1989 metų, kai vargonininko E.Meškausko vadovaujami pradėjome mokintis giedoti pamaldose, laidotuvėse. Augo choras, augo ir Jono meistriškumas. Apie Jo profesinį, kaip boso lygį, gerai žino ne tik „Giesmės“ choro dainininkai, Joną kviesdavosi ir kiti chorai, taip pat tekdavo padainuoti ir solo. Paskutinėmis savo gyvenimo dienomis, Jonas repetavo ir ruošėsi su broliu Alfredu važiuoti dainuoti Kaune, o gegužės 25-ąją su daina atšvęsti 75-ąjį gimtadienį....

Jonas Naktinis, staiga pašauktas Viešpaties balandžio 6 d. naktį, amžino poilsio atgulė gimtojo Biržų krašto Klausučių kapinaitėse, kur ilsisi jo tėvai, seneliai, sesutė.

Vilniaus reformatai dar ilgai, kai giedos pamaldose, prisimins Jo skambų bosą, Jo saldų medų, Jo nuostabią šypseną.

Nuoširdžiai užjaučiame Jono Naktinio dukrą Dalią, sūnų Joną, brolių Alfredą, sesę Katryną, vaikaičius ir kitus artimuosius.

**Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba**

ATSISVEIKINIMAS SU JONU...

2013 04 09 Algimantas Baublys

Tu, savo poilsiui pasirinkęs gimtą žemelę,
Į ją ne tik savom svajonėm parėjai.
Rankas padavęs, lyg vaikystėj, Tėčiui, Mamai,
Tarytum į gimtus namus grįžai.

O jie taip netoli, tik už miškelio,
Upelio vingio ir stataus kalnelio.
Jie ten, kur vėl vingiuos keliai,
Kuriais ir Tu skubėjai, keliavai.

Namuos bitelės lauks dar Tavo rankų,
O aviliuose vėl kvepės medus.
Stebėsis, ko žmogus, tas geras, nesilanko
Ir nežinos, kad jau Tavęs nebus.

Liks skausmas Tavojo išsiskyrimo,
O artimiausiems – begalinis ilgesys,
Vaikaičiai vėl Tavų vaikų teirausis,
Ar dar Senelis iš savos giminės grįš...

Kapuose vėl aukštam beržely
Pavasariais gegutės užkukuos...
Kol mes gyvi – ir Tau, Broleli,
Jos ilgus metelius skaičiuos...

BRUNO JONAS SNARSKIS

(Bruno Sangis)

1935 02 08 -2013 03 14

Mūsų dienos žemėje – tik šešėlis! /Job 8,9/

Kovo 14 d. staiga mirė Kauno ev. reformatų parapijos narys, poetas, inžinierius statybininkas, technikos mokslų daktaras BRUNO JONAS SNARSKIS.

Bruno Jonas Snarskis gimė 1935 m. Marijampolėje reformato, biržiečio, literato, spaustuvininko, visuomenės veikėjo Jono Snarskio ir liuteronės Olgos Matildos Agoraitės-Snarskienės nuo Pilviškių, Vilkaviškio r., šeimoje. Tėvo broliai: mokytojas Kostas Snarskis – kraštotyrininkas, literatas, poetas; kitas brolis – karininkas Valerijonas Snarskis (išėivijoje pasivadinęs Jonu Geruliu) buvo vienas iš Lietuvos savanorių kariuomenės kūrėjų, poeto, dailininko, išėivijos lietuvių reformatų kunigo Eugenijaus Gerulio tėvas. Bruno tėvas Jonas Snarskis jaunystėje dirbo Biržuose M. Yčo ir bendrovės įkurtoje spaustuvelyje, o 1925 metais persikėlė į Marijampolę, buvo „Dirvos“ bendrovės spaustuovės direktorius, rašė eilėraščius, pasirašinėdamas įvairiais slapyvardžiais: Aras, Vaidilainio Atžala, Laisvės Aras, Bedarbis, Jonas, Bemokslis ir kt.

Sūnus Bruno paveldėjo iš tėvo poetinius gabumus, bet baigęs 1952 m. Marijampolės pirmą vidurinę moky-

klą (dabar Rygiškių Jono gimnaziją) Bruno Jonas pasirinko studijuoti techninius mokslus. Kauno politechnikos institute Bruno Snarskis įgijo inžinieriaus-statybininko specialybę, pasiliko ten dirbti. Daug metų tyrinėjo statybos konstrukcijų patikimumo teoriją. 1969 m. gruodžio 3 d. apsigynė mokslų kandidato disertaciją „Statybinių konstrukcijų laikančiosios galios atsargų teorijos pagrindai“. Dirbdamas Kauno technologijos universiteto Architektūros ir statybos institute, taip pat dėstė biofizikams aukštąją matematiką ir Vytauto Didžiojo universitete.

Bet poezijos neužmiršo: rašė eilėraščius, esė. Pirmieji Bruno Jono Snarskio eilėraščiai, slapyvardžiu

Bruno Sangis, pasirodė 1966 m. „Poezijos pavasaryje“. 1967 m. išleido poezijos knygutę „Kryptys“. Deja, tai buvo pirmoji ir paskutinė statybos inžinieriaus, prasimušusio į aukštosios poezijos kūrėjų gretas, knygutė.

1979 m. Bruno vedė Olgą Marę Kregždaitę iš Galantiškių kaimo, esančio netoli Papilio.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, Bruno ir Olga Snarskiai aktyviai įsijungė į Kauno ev. reformatų parapijos atkūrimą, nesant kunigo, Bruno laikydavo pamaldas, buvo renkamas parapijos valdybos nariu.

Netikėta mirtis nutraukė nebaigtus darbus, paliko neįgyvendintus sumanymus, šūsniš nesutvarkytų rankraščių.

Mirė Bruno Jonas Snarskis 2013 m. kovo 14 d. Kaune, Klinikų ligoninės Neurologinėje klinikoje.

Palaidotas Biržų r. Vinkšninių kapinėse šalia tėvų Jono ir Olgos Snarskių.

Kauno reformatai su padėka mini Bruno Snarskį ir nuoširdžiai užjaučia nenumaldomo skausmo prislėgtą Jo žmoną Olgą. Te Viešpats palengvina Jos dalia.

Kauno ev. reformatų parapija

FANATIKAI

Bruno Sangis.
„Kryptys“ (p. 27-28)

Vadinkit mane – fanatiku.
Vadinkit mane – baisiu.
Šlykštus – gal niūrus nuo vienvės –
koks esu – toks esu.

Ne iš tų, kurie sąnarius laužė
su krikščioniškom psalmėm burnoj.
Iš tų, kurie švietė ant laužo.
Mano vardas – Bruno.

Tokius jūsų pasaulis maigė
ir bijojo lyg kokių pamišėlių.
Tokiems spjaudė į veidą meilę,
o jie niekad jos nepamirš davo.

O jie pačio geriausio – ne sau,
jums – lyg deimantų – ėjo ir saugojo,
o jums tik bjauru ir baisiau, –
ką jiems veikt tam pasauly?

Tam pasauly – kur, jeigu jėgų
nebetekęs išsibraukčiau iš jūsų, –
vienas kitas šį tą pajustų,
o po mėnesio – abejingumas?!

Būkit ramūs. Nenorim būt kliūtim
jūsų puotai. Nei duoklės. Nei duonos.
...Jūs nežinot, kaip aišku ir liūdna
sveikstančių išvartytiems donorams.

BRONIUS SKIAUTERĖ

1924 03 14-2013 03 18

„Jis visiems laikams sunaikins mirtį. Viešpats Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų“ /Iz 25,8/

Šių metų kovo 18 d. išėjo Amžinybėn buvęs Vilniaus ev. reformatų parapijos narys, Laisvės kovų dalyvis, sąjūdielis BRONIUS SKIAUTERĖ.

Bronius Skiauterė gimė Raščiūnų kaime, Papilio valsčiuje, reformatų Elžbietos (Naktinytės) ir Petro Skiauterių šeimoje. Skiauterės užaugino tris sūnus: Povilą, Joną, Bronių ir dvi dukras Mariją bei jaunėlę Valę.

Pokario įvykiai skaudžiai palietė jų šeimą: žuvo brolis partizanas Povilas, tėvai ir sesuo Valė buvo išvežti. Bronius išvengė Sibiro, bet gyventi Biržų krašte negalėjo. Baigęs Žemės ūkio technikumą, darbą rado toli nuo gimtų vietų – tuometiniame Eišiškių rajone. Iš pradžių dirbo zootechniku, agronomu, o po to ilgus metus vadovavo kolūkiui „Lenino priesakai“. Pirmininkaudamas neakivaizdiniu būdu baigė Veterinarijos akademiją. Rūpinosi Gornostajiškių dvaro, kuriame buvo įsikūręs Jo vadovaujamo kolūkio centras, išsaugojimu, aplinkos tvarkymu. 1986 m. Jo iniciatyva Gornostajiškių dvarvietėje buvo pastatytas biržiečio skulptoriaus Kons-

tantino Bogdano sukurtas paminklas lietuviškos raštijos pradininkui Stanislovui Rapolioniui, gimusiam netoli tų vietų. Prasidėjus Lietuvoje nepriklausomybės atkūrimo judėjimui, Bronius Skiauterė tapo Sąjūdžio Eišiškių grupės pirmininku. Broniaus Skiauterės ir dailės mokytojo Vytauto Dailidkos rūpesčiu, 1992 metais buvo atkurta lietuviška mokykla Eišiškėse, jai suteiktas Stanislovo Rapolionio vardas.

Dar gyvendamas Eišiškėse, Bronius Skiauterė rūpinosi ir partizanų atminimo įamžinimu Papilyje. Vietoje, kur buvo užkasti 1948 m. žuvęs

brolis, partizanas Povilas, ir jo kovos draugai, 1991 m. inicijavo Eišiškių krašto meistrų Bugailiškių išdrožtų paminklinių kryžių pastatymą.

Bronius Skiauterė su žmona Janina užaugino tris dukras: Gražiną, Birutę, Dalią ir sūnų Joną. 1984 m. išgyveno žmonos netektį. Vėliau nutarė grįžti į Biržų kraštą, kur susituokė su reformate Danute Trečiokaite ir apsigyveno Pabiržėje. Atgautoje tėvų žemėje, sodybvietėje, įkūrė miško parką.

Mirė Bronius Skiauterė kovo 18 d. Pabiržėje, pašarvotas buvo Biržų bažnyčios klebonijoje, palaidotas Eišiškių kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame žmoną Danutę, seserį Valę, gyvenančią Panevėžyje, dukrą Dalią, gyvenančią Biržuose, dukras Birutę ir Gražiną, gyvenančias Vilniuje, sūnų Joną, gyvenantį gimtosiose Eišiškėse, bei vaikaičius ir provaikaičius.

Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba

Senjorai Žydų muziejuje

Po pamaldų, kovo 24 dieną, Vilniaus reformatai senjorai apsilankė Valstybinio Vilniaus Gaono žydų muziejaus Tolerancijos centre, kuris yra įsikūręs nuo seno žydams priklausiusiame pastate Naugarduko ir Aguonų gatvių kampe.

XIX a. pabaigoje Valstybinio Vilniaus Gaono žydų muziejaus Tolerancijos centre, kuris yra įsikūręs Naugarduko ir Aguonų gatvių kampe buvo įsikūrusi Pigių žydų valgyklų draugijos valgykla neturtingiems, kurioje neturintieji pragyvenimo šaltinio galėjo valgyti nemokamai ar už simbolinę kainą. 1910 m. buvo nutarta pertvarkyti pastato vidų ir ten įrengti didelę filharmonijos salę. Po Pirmojo pasaulinio karo čia veikė

profesionalus žydų teatras, vyko kitų organizacijų kultūriniai ir visuomeniniai renginiai. Tarybiniais metais čia buvo „Pionieriaus“ kino teatras. 1989 m. pastatas perduotas Valstybiniam Vilniaus Gaono žydų muziejui. 2001 m. pastatas rekonstruotas ir kaip Tolerancijos centras atvėrė duris lankytojams.

Reformatai buvo pakviesti į renginį apie Pesach šventę, jos sąsajas su krikščionių Velykomis: „Švęskite

tą dieną per kartų kartas kaip amžiną įsaką...“. Apie Pesach šventės ištakas, ritualus, macų kepimo ypatumus vaizdžiai pasakojo muziejaus darbuotoja Ana Bogatyriova. Po to senjorai pažiūrėjo dokumentinį filmą „Gyvybės ir kančių duobė“ apie neįtikėtiną Kuklianskių šeimos (tėvo ir trijų vaikų) išsigelbėjimo istoriją Antrojo pasaulinio karo metais, apie Holokausto siaubą ir tragišką patirtį, apie žmones, padėjusius jiems išgyventi.

BIRUTĖ ALEKSANDRA MEKAITĖ-YČIENĖ

1941 08 28-2013 04 17

Balandžio 17 d. po ilgos ir sunkios ligos mirė BIRUTĖ ALEKSANDRA MEKAITĖ-YČIENĖ.

Birutė Aleksandra gimė Šlepščių kaime, Biržų r., pasiturinčių ūkininkų šeimoje. Tėvas – Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios kuratorius Jonas Mekas, motina – Vanda Bodendorfaitė-Mekienė, vokiečių kilmės. Be Birutės šeimoje augo gerokai vyresni brolis Algis Viktoras ir sesuo Irena Jaunutė. Dar viena sesuo Danutė mirė karo metais vos sulaukusi metų.

1949 m. Mekų šeima, kaip pasiturintys ūkininkai, buvo išvežti į Sibirą, į Irkuto sritį ir apgyvendinti Taišeto r. Suetichos gyvenvietėje. Tik broliui Viktorui pasisekė išvengti tremties. Birutė ten pradėjo lankyti mokyklą. Į Lietuvą su tėvais grįžo 1958 metais, juos priglaudė Šiauliuose gyvenęs ir dirbęs brolis Viktoras. Birutė Šiauliuose užbaigė rusų vidurinę mokyklą ir 1959 m. įstojo į Valstybinį Vilniaus Kapsuko v. universitetą, Fizikos ir matematikos fakultetą. Po dviejų studijų metų, kaip gabia ir gerai mokančią rusiškai, universitetas pasiuntė toliau studijų į Valstybinį Maskvos Lomono-

sovo v. universitetą. 1964 m. Birutė Mekaitė baigė Maskvos universitetą ir grįžo į Lietuvą, įsidarbino Vilniaus universiteto Fizikos ir matematikos fakultete. Įkūrus universitete Skaičiavimo centrą, perėjo į jį ir dirbo iki užklumpant nepagydomai ligai. Ruošė disertaciją, dėstė programavimą studentams.

1975 m. ištekėjo už biržiečio reformato Viliaus Yčo. Turėjo sodą, mėgo jame kapstyti, būti gamtoje.

Aktyviai dalyvavo Politinių kalinių ir tremtinių bendrijos veikloje, važiuodavo į Lietuvos tremtinių, politinių kalinių ir Laisvės kovotojų sąskrydžius Ariogaloje. Priklausė savo daugiabučio namo bendrijos valdybai.

Su vyru Viliumi Yču užaugino du sūnus: Rolaną ir Martyną, žuvusį 1997 m. sausio 18 dieną. Skaičius „18“ – lemtingas Birutei. Prieš metus – 2012 metais sausio 18 d. Birutė operavo, 2013 metų balandžio 18 d. išvakarėse Birutė paliko šį pasaulį...

Palaidojo Birutę Aleksandrą Mekaitę-Yčienę Vilniuje Rokantiškių kapinėse prie tėvų.

Vilniaus ev. reformatai giliai liūdi dėl Birutės mirties ir reiškia užuojautą vyrui Viliui, sūnui Rolanui, sesei Irenai, broliui Viktorui bei kitiems ją pažinojusiems ir mylėjusiems.

Viešpatie, neatsakyk man savo gailėstingumo; Tavo meilė ir Tavo tiesa visada mane tesaugo! /Dovydo psalmė 40,12/

**Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba**

A.A.

*Po ilgos ir sunkios ligos
mirus Kėdainių
ev. reformatų
parapijos nariui
ALEKSANDRUI EMILIIUI
ŠILEIKAI,
gilią užuojautą reiškiamo
Jo broliui Gediminui,
Biržų bažnyčios ūkvedžiui,
dukrai Rūtai, sūnui Romui,
pusseserei Palmyrai ir
visiems kitiems, kuriems Jis
buvo brangus ir mylimas.*

*Vilniaus ev. reformatų parapijos
taryba*

Balandžio 18 d. Vilniaus reformatai senjorai lankėsi pernai mirusio skulptoriaus Stanislovo Kuzmos retrospektyvinėje parodoje „Skulptūra +5425 dienos“ Lietuvos nacionalinėje galerijoje bei toje pat galerijoje eksponuojamoje dailininkės Marijos Teresės Rožanskaitės parodoje „Rentgenogramos“.

I N F O R M A C I J A

Kovo 21 d. Lietuvos ev. liuteronų Bažnyčios vyskupas Mindaugas Sabutis dalyvavo Anglikonų Bažnyčios primo, Kenterberio (Jungtinės Karalystės) arkivyskupo Justin'o Welby'o inauguracijoje. Naujasis arkivyskupas buvo inauguruotas atsistatydinus ligšioliniam Kenterberio arkivyskupui dr. Rowan'ui Williams'ui. Iškilmingoje ceremonijoje dalyvavo aukšti dvasininkai iš viso pasaulio. Lietuvos ev. liuteronų Bažnyčią ir Anglijos Bažnyčią sieja Porvoo bendrystės sutartis, vienijanti Šiaurės Europos liuteronų ir anglikonų Bažnyčias.

Kovo 22 d. – jubiliejinę Vydūnui (Vilius Storosta Vydūnas gimė 1868 m. kovo 22 d.) dieną – jis buvo iškilmingai pagerbtas Kintuose. Vydūno draugijos Garbės pirmininkas Vacys Bagdonavičius priminė šio iškilaus Mažosios Lietuvos kultūros veikėjo, filosofo gyvenimo momentus, veiklą, pabrėžė, kad Vydūno darbai buvo aktualūs ne tik XIX a. pabaigoje bei XX a. pradžioje, bet svarbūs ir dabartiniam žmogui. Vydūno 145-ųjų metinių minėjime Kintuose taip pat dalyvavo Vydūno brolio vaikaitė Brita Storost. Šilutiškių Vydūno gimnazijos auklėtinių choras (vad. Gražina Matulienė) ir atvykusios iš užsienio seserys Joana (arfa) ir Vita Marija (violončelė) Daunytės bei solistė Aušra Liutkutė surengė koncertą, kuriame skambėjo sakralinė muzika,

taip pat keletas Vydūno parašytų ar harmonizuotų kūrinių iš jo 1904 m. išleistos knygelės „Lietuvos Aidai“.

Kovo 23 d. Vilniuje reformatų bažnyčioje įvyko Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios neeilinis Sinodas. Lietuvos evangelikų reformatų generaliniu superintendentu perrinktas kun. Tomas Šernas, Konsistorijos (Sinodo kolegijos) prezidentu – panevėžietis, Sinodo kuratorius Petras Romualdas Puodžiūnas.

Kovo 28 d. po Didžiojo Ketvirtadienio – Krizmos (lot. Chrisma – aliejaus ir balzamo mišinys, kuriuo dvasininkas patepa kaktą tikinčiajam Šv. Vakarienės ar Krikšto metu) pašventinimo pamaldų Vilniaus liuteronų bažnyčioje buvo pagerbtas Lietuvos ev. liuteronų Bažnyčios vyskupo Jono Kalvano (1948-2003) atminimas konferencija, skirta vyskupo 10-sioms mirties metinėms paminėti. Dalyvavo beveik visi LELB kunigai iš atokiausių parapijų, giminės bei tikintieji, norėję prisiminti šį iškilų Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios tarną. Po pamaldų vykusioje konferencijoje pranešimus skaitė: kun. dr. Ch. Evanson „Vyskupo administracinė ir dvasinė veikla bažnyčioje“, kun. doc. dr. D. Petkūnas „Dvasinės tarnystės suvaržymai sovietiniu laikotarpiu“, o apie vyskupo Jono Kalvano pastoračinę tarnystę kalbėjo dabartinis LELB vyskupas M. Sabutis.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

**Gen. superintendantas
kun. Tomas Šernas**

gyv. Vilniuje, mob. 8 687 56 846

**Lietuvos ev. reformatų
Konsistorijos prezidentas
kurt. Petras Romualdas Puodžiūnas**

mob. 8 610 04399; n. 8 45 432952

Interneto svetainės adresas

www.ref.lt

Lietuvos reformatų dvasininkai:

Vicesuperintendantas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius

gyv. Vilniuje, mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas

gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas

gyv. Vokietijoje

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

el. p. g.gitana@seznam.cz

lektorius Neilas Čijunskas,

gyv. Klaipėdoje, tel. 8 612 58 731

Parapijų vadovybės telefonai:

Seniūnų tarybos pirmininkas

Alvydas Verbickas

mob. 8 698 86296,

pavadootoja Danguolė Juršienė

219 1109 d., 241 6981 n.,

mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Vida Cupareva

236 3224 d. mob. 8673 04537

Dalija Gudliauskienė

242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė

234 2824, mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė

277 0314 n.

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Gerosios Vilties 1A, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.paštas: dalija@mail.lt

Parėngė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronsokitytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

**Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.**

LAIDA EVANGELIKAMS

„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kiekvieną šeštadienį
9.30 val.

Laidos autorė
Ina Drašutienė,
mob. tel. +370 686 59625,
el.paštas: inadra@takas.lt

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403

Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944

www.klion.lt